

แหวนหมั้น

บทที่ 36

คุณอรอนงค์ลืมนตาขึ้นอย่างยากเย็น ฤทธิ์ยานอนหลับทำให้เธอหลับไหลอย่างไม่ได้สติ ในระยะหลังนับแต่มีเรื่องเธอก็ต้องอาศัยมันอยู่เป็นประจำ

เธอแปลกใจเมื่อเห็นลูกสาวคนโตนั่งหน้าเศร้า

“ลูกเอม...” เธอเรียกด้วยน้ำเสียงพร่ำสั่นเครือ มองลูกสาวอย่างห่วงใยแกมละอาย

“แม่คะ เอมเสียใจค่ะ เมื่อคืนนี้เอมทำให้คุณลุงโกรธ...” หญิงสาวพูดเหมือนจะร้องไห้ “เอมทำไม่ได้จริงๆ”

สตรีสาวใหญ่ถอนใจ ยกมือลูบใบหน้าอืดโรย ซอกซ้าของตนเอง

“ช่างเถอะลูก... ช่างมัน”

“เอมเสียใจ” เธอพูดซ้ำแล้วก็ร้องไห้

“แม่จะขออภัยเขาอีกที”

“เขาคงไม่ยอมรับฟังหรอกค่ะ”

“แต่แม่จะลองดู”

คุณอรอนงค์ละทีสิริรวบรวมความกล้าอยู่นานกว่าจะตัดสินใจโทรศัพท์ไปหานิยาม เขารับสาย ด้วยน้ำเสียงขึงเครียดเย็นชา

“คุณโทรมาทำไม”

“ฉันอยากจะพบคุณค่ะ ฉันอยากจะขออภัย”

“แต่ว่าผมไม่มีอะไรจะพูด ผมบอกคุณแล้วว่าผมต้องการอะไร”

“แต่ว่า.....”

“ผมยังยืนยันตามนั้น...” เขาขัดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “บอกลูกสาวคุณว่าผมจะให้โอกาสอีกครั้ง อีกครั้งเดียวเท่านั้นนะคุณอร หลังจากนั้นก็ถ้าผมทำอะไรลงไป คุณกับลูกๆ จะมาว่าผมใจร้ายไม่ได้”

คุณอรอนงค์วางโทรศัพท์แล้วกลับไปร้องไห้....

ส่วนเอมมรนั่น พอมิเรื่องก็หลบหน้าบิดามารดาของคู่หมั้น ทั้งๆ ที่เธอเคยมีหน้าที่ต้องไปเยี่ยมเยียนท่านทั้งสอง เธออ้างว่า “คุณแม่ไม่ค่อยสบาย” และ “เอมกำลังจะสอบค่ะ” โทรศัพท์ไปหาแทนการไปพบด้วยตนเอง แม้กระนั้นเธอก็ไม่อาจเลี่ยงเมื่อคุณภาณี บ้าสะใภ้คนโต ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกับครอบครัวของคู่หมั้นโทรศัพท์มาตามให้ไปพบ

คุณภาณีมองอย่างสำรวจตรวจตรา ก่อนจะตั้งคำถามที่ทำให้หญิงสาวอึดอัดใจ

“ป้าอยากจะรู้ว่าเรื่องราวมันเป็นมาอย่างไร น้องพีโลมาเล่าถึงหนู เขาเล่าว่าเพ็ญบอกว่าหนูมีผู้ชายอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องกับตัว เป็นความจริงอย่างนั้นหรือเปล่า”

หญิงสาวกลัวอยู่แล้วว่าจะต้องถูกซักไซ้เช่นนี้ เพ็ญระพี ชุ่นเคื่อง ทั้งเรื่องคมกริชและเรื่องชลิต ดังนั้นคงไม่รังรอที่จะพูดออกมา แล้วมันก็รู้มาถึงคุณภาณีเข้าจนได้

เธอนิ่งอยู่อย่างอับจนถ้อยคำ คุณภาณีมองหลานสาวของสามีอย่างพินิจพิจารณา เห็นหน้าตาซูบซีดหม่นหมองไม่สดชื่นแจ่มใส

“ว่ายังไง มีอะไรจะบอกป้าได้บ้าง”

“เอมไม่มีอะไรจะพูดค่ะ”

“ก็แล้วจริงไหมเล่าที่เขาเล่าๆ กัน เพ็ญบอกว่าเอมนอกใจสิทธา แล้วก็ไปมีอะไรๆ กับผู้ชายอีกคน” สีหน้าของคนถามเข้มงวดเคร่งขรึม

“ไม่จริงค่ะ”

“หนูไม่หลอกป้านะ”

“ไม่ค่ะ คุณป้า”

“ป้าไว้ใจว่าหนูคงไม่ก่อเรื่องวุ่นวาย หนูเป็นเด็กดี ทุกๆ คนไว้ใจหนู ป้ารู้ว่าหนูคงไม่ทำให้ทุกคนผิดหวัง”

“หนูพยายามที่จะไม่ทำให้ใครๆ ผิดหวังอยู่แล้วค่ะ”

เธอพูดอย่างจริงจัง ก็เธอได้พยายามแล้วจริงๆ เสมอมา

“ตอนนี้ยังไปเยี่ยมคุณพี่อำนาจกับคุณพี่สุดใจเขาอยู่หรือเปล่า”

คุณอำนาจและคุณสุดใจคือบิดามารดาของสิทธา

เอมอมรตอบว่า “เปล่าค่ะ ตอนนี้คุณแม่ไม่ค่อยสบาย ถ้าเอมไม่อยู่กับบ้านก็ไปเรียน นี่ใกล้สอบแล้วด้วย”

“อ้าว น้องอรเป็นอะไรไป ไม่สบายมากหรือเปล่า”

“ไม่ได้เป็นอะไรมากค่ะ” หญิงสาวรีบปฏิเสธ “ไม่สบายนิดหน่อยเท่านั้น พักผ่อนอีกไม่กี่วันก็หาย”

“แล้วพอสอบเสร็จก็ไปเยี่ยมคุณพี่ทั้งสองบ้างนะ เขารักหนู พูดถึงหนูกับคนอื่นอย่างภูมิใจเสมอ นี่ป้าไม่ได้บอกเขาหรอกนะเรื่องนี้น้องพีโลมาแล้ว ไม่อยากทำให้ต้องร้อนใจกันไปเปล่าๆ ป้ารู้ว่าคนสวยอย่างหนูจะต้องมีผู้ชายเข้ามาชอบพอยุ่งเกี่ยวกับเป็นธรรมดา แต่ป้าไว้ใจ หนูเป็นเด็กดีคงจะไม่ทำเรื่องยุ่งขึ้นมา ถ้าหนูทำอะไรไม่ดี เราจะเสียใจกันหมดนะเอม คำคำที่ป้าพูดไว้ล่ะ”

หญิงสาวจากคุณภาพก็กลับมาด้วยความรู้สึกอ่อนนอกอ่อนใจ ดูเหมือนว่านี่จะเป็นครั้งแรกที่ผู้ใหญ่มีเรื่องร้อนใจเกี่ยวกับเธอจนต้องเรียกมาสอบถามตักเตือน

เธอกลับมาบ้าน เห็นมารดานั่งซิมอยู่ในห้อง

“เอม แม่อยากจะไปอยู่ที่ไหนสักพัก” คุณอรอนงค์พูดซิมๆ “ใครต่อใครโทรศัพท์แล้วก็แหวะเวียนมาหาอยู่เรื่อยๆ แม่ไม่มีแก้ไขอยากจะพบจะพูดกับใครเลย”

“ตามใจแม่ซิคะ แม่อยากจะไปอยู่ที่ไหนล่ะคะ”

“แม่ก็ไม่รู้....”

“ไปอยู่ชายทะเลกันดีไหมคะ หรือที่เจียบๆ ในชนบทที่ไหนก็ได้ รอจนแม่สบายใจแล้วค่อยกลับมา”

“จะ...ได้...”

“แต่เอมไปอยู่ด้วยไม่ได้ล่ะคะ ใกล้สอบแล้วเอมจะต้องไปเรียน เอมจะอยู่ด้วยได้เฉพาะในวันหยุดเท่านั้น”

อีกฝ่ายพยักหน้า

ครั้นหมดเรื่องพูดเมื่อเธอจะเดินจากมา ก็กลับถูกเรียกไว้ “เอม...”

“คะ”

“แม่อยากจะรู้ว่า... เอมจะไม่กลับไปหาคุณนิยมอีกแล้วใช่ไหม”

“ไม่ไปค่ะแม่” เสียงตอบอ่อนแต่บอกความตั้งใจที่แน่วแน่

คุณอรอนงค์ พยักหน้าซิมๆ “แม่ไม่ว่าอะไรหรอก แม่ไม่ดีเอง ทั้งหมดเป็นเพราะแม่คนเดียว”

อารยะติดตอขอเช่าบ้านพักที่ใกล้ทะเล ในวันที่เดินทาง เขาขับรถตามไป เพราะได้ตกลงกันไว้ว่าจะทิ้งรถและคนขับพร้อมด้วยสาวใช้ไว้กับมารดา เขารู้แต่เพียงว่ามารดาไม่สบาย แต่ไม่ได้สนใจว่าเป็นอะไร เขาไม่รู้เลยว่าได้เกิดอะไรขึ้นกับแม่และน้องสาว ซึ่งเกี่ยวพันมาถึงบ้านที่ทุกคนพักอาศัยมานานหลายปี

บ้านพักหลังนั้นเป็นบ้านหลังเล็กกระทัดรัดที่เพียบพร้อมด้วยเครื่องอำนวยความสะดวก ค่าใช้จ่ายต่อวันค่อนข้างจะสูง แต่ทุกคนก็เห็นว่าคุ้มค่าสำหรับการพักผ่อนของมารดา

“จะสิ้นเปลืองแค่ไหนก็ช่าง ขอให้แม่สบายใจก็แล้วกัน”

บรรยากาศโดยรอบสงบเงียบแทบจะไม่มีผู้คนมาพัก หญิงสาวคิดว่ามารดาน่าจะพอใจความเงียบสงบเช่นนี้ คุณอรอนงค์เดินเล่นไปรอบๆ บริเวณ ขณะที่ลูกสาวช่วยกันกับสาวใช้จัดข้าวของ สีหน้าของเธอ นั้น บางครั้งเหม่อลอยหม่นหมอง บางครั้งว่าวุ่นสับสน และก็มีบ่อยครั้งที่เธอแอบร้องไห้

นับแต่เกิดเรื่องมาจนบัดนี้ อารยะเพิ่งจะได้ใกล้ชิดมารดา เป็นปกติของเขาที่ไม่ใคร่ได้อยู่บ้าน กลับจากทำงานก็เที่ยวสนุกไปวันๆ

ถ้าไม่กลับตึกตึก บางทีก็ค้างที่บ้านเพื่อน บางครั้งก็ไปอยู่ที่อื่นเป็นเวลาหลายวัน หากเขาเห็นว่าใครในครอบครัวมีอาการผิดปกติ ก็ไม่เคยนึกสนใจ คิดเพียงว่าพวกผู้หญิงก็เป็นอย่างนี้ เดี่ยวดี เดี่ยวร้าย อารมณ์ผันผวนเอาแน่นอนไม่ได้ แล้วก็ไม่เคยมีอะไรร้ายแรงเกิดขึ้นมาก่อนเลย

แต่ในคราวนี้ เขาเพิ่งจะได้เห็นว่ามารดาไม่สบายมากจริงๆ เขาต้องแปลกใจวิตกกังวล พอมีโอกาสก็กระซิบถามน้องสาว

“คุณแม่มีเรื่องไม่สบายใจ” เธอบอกพี่ชาย

“เรื่องอะไรหรือ ดูท่าทางไม่ดีเลย”

“มันมีสาเหตุค่ะ แล้วเอมจะเล่าให้พี่อาฟัง”

เอมอมรซื้ออาหารมาทิ้งไว้ให้ รวมทั้งบรรดาหนังสือและเทปเพลงไพเราะ เธอและพี่ชายมีกำหนดหมายจะค้างอยู่เป็นเพื่อนแม่คืนหนึ่ง และจะเดินทางกลับในวันรุ่งขึ้น

คุณอรอนงค์เข้าห้องนอนแต่หัวค่ำ แต่ก็ไม่ได้หลับ เธอปล่อยให้ความรู้สึกนึกคิดจมอยู่กับความผิดหวัง และเศร้าเสียใจ ในระยะหลังนี้ เธอแทบไม่ได้สนใจตกแต่งรูปโฉม เธอไม่มีแก๊จที่จะทำเช่นนั้น แต่ว่าก็มีบ่อยครั้งที่เธอจ้องมองดูสังขารทรุดโทรมจากกระຈกเงาด้วยความตื่นตระหนกและหวาดหวั่น แล้วเธอก็ร้องไห้.....

“อ๊อ ยียบจริงไวย”

อารยะร้องออกมา ซิงซังสภาพยียบเหงาเช่นนั้น มันทำให้เขาอึดอัดรำคาญใจ

“พี่อาไม่ชอบยียบๆ หรือ”

“ไม่ชอบ... ที่นี้ไม่มีอะไรเลย ดูซี... ตามบ้านช่องข้างนอกโน้นก็แทบจะไม่มีแสงไฟให้เห็นเลย”

“ก็ฟังเสียงคลื่นไปซี น่าเพลินออก”

“น่าเพลินอะไรได้ เหงาใจจะตายไป”

เธอรู้สึกเหนื่อยหน่าย อารยะเป็นอย่างนี้เอง อะไรไม่ถูกใจนิดๆ หน่อยๆ ก็ทนไม่ได้ เขาไม่ชอบเหงาใจ แต่เธอนั้นสิ อยู่กับมันจนต้องยอมรับว่า มันเป็นสิ่งหนึ่งซึ่งไม่มีวันจะหนีพ้น

เธอเดินเล่นอยู่ที่ลานหน้าบ้าน ฟังเสียงคลื่นซัดฝั่ง พลังนึกถึงวันคืนในหนหลัง เสียงคลื่นอย่างนี้ สายลมและท้องฟ้าสะอาดประดับดาวพร่างพราวอย่างนี้ เหมือนกันไม่ผิดเพี้ยนกับคืนที่เธอร้องไห้กับภาพของใครคนหนึ่งทีประคองกอดหญิงอื่นอยู่ต่อหน้า ในวันคืนเหล่านั้น เธอรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าว เธอนึกถึงผู้ชายคนนั้น แม้จะพยายามกำจัดเขาออกไป แต่จนกระทั่งถึงบัดนี้เขาก็ยังเวียนว่ายอยู่ในหัวใจจิตหัวใจของเธอ ไม่ได้ห่างหายไปทางไหนเลย....

เธอกัซซาพรหมลิขิต ทำไมเธอต้องมาพบและรักเขา ในเมื่อได้หมั้นหมายกับสิทธาไว้ก่อนแล้ว.....

คนที่เอมอมรคิดถึง ก็กำลังคิดถึงเธออยู่เช่นกัน

เขาจอดรถใกล้รั้วบ้าน มองผ่านเข้าไปเห็นบ้านหลังใหญ่ปิดเงียบอยู่ในท่ามกลางความมืดของราตรี มืดดวงไฟถูกเปิดทิ้งไว้เพียงไม่กี่ดวงตามห้องนอนชั้นบนปิดไฟมืด

เขาไม่อาจข่มตาข่มใจให้หลับได้ เขาขุ่นวายเช่นนี้มานานแล้ว นับแต่รู้ตัวว่ารัก และไม่อาจได้เธอมา

เธอช่างใจแข็งกับเขาเหลือเกิน ใจแข็งจนเขาเรียกว่าใจร้าย เธอตัดเขาทิ้งที่เขารักเธอ

เขาเคยคิดว่าเธอก็รักเขา แต่ว่าคนรักกันจะทำเช่นที่เธอทำได้อย่างไร

ชายหนุ่มได้แต่เจ็บปวดน้อยใจอยู่คนเดียว.....